

Педагогіка партнерства

Як розвивати партнерські стосунки між дітьми й дорослими в умовах ЗДО.

У 2020/2021 навчальному році особливу увагу слід звертати на **педагогіку партнерства**. Вона передбачає вміння забезпечити плідну співпрацю з дітьми на засадах взаємної довіри й поваги.

Партнерська взаємодія є потребою часу, особливо нині, коли зрештою прийшло усвідомлення, що поодинці складно досягти вагомих результатів.

Вона дає змогу досягти позитивних результатів завдяки тісній співпраці учасників освітнього процесу, інших закладів освіти, установ, органів місцевого самоврядування, органів виконавчої влади, громадських організацій тощо.

Важливо, що при цьому всі сторони партнерства усвідомлюють відповідальність за результати співпраці.

Адже партнерство базується на таких принципах, як:

взаємовигідність;

відкритість;

добровільність;

унормованість;

різноманітність застосовуваних технологій.

Забезпечувати партнерську взаємодію дорослого з дітьми через:

— включеність вихователя у запропоновану діяльність нарівні з дітьми;

– добровільне приєднання дошкільнят до діяльності (без психічного і дисциплінарного примусу);

– залучення батьків (законних представників) дітей до освітнього процесу;

– вільне спілкування і переміщення дітей під час діяльності (передбачення педагогом організації відповідного розміщення навчально-дидактичних матеріалів у просторі групового приміщення чи іншої території закладу);

– гнучкість у завершенні певної роботи дітьми (кожен працює в своєму темпі).

Сучасна людина має виявляти і розвивати власні здібності, постійно вчитися і самоудосконалюватися, проявляти творчу активність, самостійність, аби повноцінно жити в суспільстві та реалізуватися як особистість. Тому сьогодні педагоги орієнтуються на гасло «Найліпше правило – не надто керувати». **Що менше ми керуємо дітьми, то активнішу позицію вони займають у житті.**

Поведінка і спілкування дитини має бути позитивно спрямована:

- вона повинна уміти добре орієнтуватися в правилах культури поведінки;
- володіти навичками всіляких способів побудови, підтримки та розвитку взаємовідносин, заснованих на прийнятті активної позиції партнера, чуйності до емоційного стану партнера по спілкуванню (вміння співпереживати у невдачі, радіти за успіх іншого), умінні узгоджувати свої бажання з думкою інших учасників;
- взаємодії, умінні аргументовано і спокійно довести свою точку зору, умінні справедливо й адекватно оцінювати себе й інших партнерів по діяльності, умінні регулювати свою поведінку відповідно до норм поведінки.

Соціальне здоров'я дитини – це насамперед її комфортне самопочуття в соціумі, яке досягається завдяки вмінню ефективно спілкуватися, проявляти турботу про інших, коректно й обґрунтовано відмовлятися від небезпечних для здоров'я пропозицій, доброзичливо взаємодіяти з однолітками та дорослими людьми.

Дбаючи про соціальне здоров'я дітей, маємо мотивувати їх ставитися до однолітків і дорослих, з якими вони взаємодіють, так, як вони хочуть, щоб ставилися до них самих. Зрозуміло, що позитивна мотивація на дотримання здорового способу життя взагалі й забезпечення соціального здоров'я зокрема не виникає у дітей спонтанно. Її потрібно формувати цілеспрямовано, стимулюючи різні види мотивів і використовуючи спеціально підібрані форми і методи освітньої роботи. Розглянемо деякі з них детальніше.

Одним з головних завдань дошкільної освіти є формування у вихованців комунікативної та соціальної компетентності, інакше кажучи – умінь, що дають дітям змогу гармонійно існувати в соціумі. Тож в умовах дошкільнонавчального закладу педагоги повинні створити розвивальний життєвий простір, сприятливий для формування соціальної зрілості. У такому середовищі діти мають досягнути рівня сформованості установок, знань, умінь та етичних якостей, достатнього для добровільного, умілого та відповідального виконання різних соціальних ролей.

Сюжетно-рольова гра є провідним засобом соціалізації дошкільника. Відображення життя дорослих у сюжетно-рольовій грі дає змогу дитині «прожити» різні соціальні ролі, усвідомити внутрішні зв'язки між ними, опанувати рольову поведінку. Проведення сюжетно-рольових ігор дає педагогам змогу розв'язувати такі завдання:

- розширювати й поглиблювати знання дітей про взаємини з однолітками й дорослими, про норми поведінки;
- впливати на емоційну сферу дітей;
- створювати умови для плідної співпраці дітей у процесі колективної творчої діяльності.

Ефективність впливу сюжетно-рольових ігор на взаємини з однолітками залежить насамперед від оптимального розподілу ролей між дітьми з урахуванням перспективи бажаної ролі й принципу черговості.

Інсценівки, драматизації та інші театральні ігри помітно впливають на формування в дітей адекватної самооцінки й рівня домагань, спонукають дошкільників змінювати ставлення до себе. Дуже важливим є емоційний розвиток дитини, оскільки від нього залежатиме те, як складуться її стосунки з однолітками і дорослими в майбутньому. Беручи участь в театральних іграх, діти ознайомлюються з відчуттями, настроями й образами улюблених персонажів, вчать їх розуміти, досліджувати причини їхньої поведінки. Також інсценівки сприяють розвитку комунікативних навичок. Адже спілкування в колективній грі – це її основа. А ще участь в таких заходах поступово стає чудовою основою для самовираження.